

9.9.24

כבוד ראש העיר, מר דולקרידיס,
הצטערתי לקרוא את מכתבך.

סליחה שאני לוקח את זה אישית, אבל כן, זה אישי בשבילי.

אתה כותב שאתה יודע שאנחנו אנשי שלום, ואתה צודק. אנחנו אנשי שלום ונאבקים למען השלום, יום יום, כבר שנים ארוכות. עם זאת, אנחנו חיים בסביבה קשה ומורכבת, כזו שלעתים קרובות קשה למצוא בה שותפים לשאיפות השלום הכנות שלנו. זו מציאות מתסכלת שנדמה שאתם שם מעבר לים, מתקשים להבין, גם אחרי שנים ארוכות של ברית ערים תאומות בינינו.

ברשותך אני בוחר להשיב לך לא ברמה הלאומית, אספר לך את נקודת המבט האישית שלי.

ב 7.10 בבוקר שמרתי בשער של הקיבוץ שלי. נשמע מוזר נכון? אבל ככה זה אצלנו, גם בימי שלום אנחנו צריכים לשמור על היישובים שלנו מפני איומי טרור שעלול להגיע בכל רגע.

באותו זמן בדיוק ביישובי הנגב המערבי, השמירה בשער לא הספיקה. אלפי מחבלים פרצו את הגדר, רצחו את השומרים בשערים, טבחו אנשים תמימים במכוניותיהם בדרך, רצחו, שרפו, אנסו וחטפו את התושבים, תינוקות, זקנים בכיסאות גלגלים, העלו באש אלפי בתים על יושביהם, רצחו משפחות שלמות מחובקות, פעוטות וילדי גן. אנשים שכל מה שרצו זה לחיות בבתיהם בשלום, לעבוד את שדותיהם, לקיים חיי קהילה ערכיים ופורחים וגם לסייע לשכניהם בעזה.

הנרצח הראשון ששמו פורסם, היה חבר אישי יקר שלי - אופיר ליבשטיין. הוא היה ראש מועצה, כמוני וכמוך. אבל לא היה לו מזל כמו שיש לך ולי, המועצה שלו צמודה לעזה וזה עלה לו בחייו. אופיר היה אופטימיסט בלתי נלאה, יזם וחולם שפעל להגשים את החלומות היפים ביותר על עתיד משותף. אופיר הקים בצמוד לעזה מרכז היי-טק וחדשנות והיה באמצע מהלך אסטרטגי להקמת אזור תעשייה משותף, ישראלי - פלסטיני, בגבול בין המועצה שלו - שער הנגב לעזה. הוא האמין שבעזרת הכלכלה ושיתופי פעולה יומיומיים, אפשר להוביל ליצירת קשר חיובי בין שני העמים.

הוא לא נרצח במקרה. מחבלי החמאס ידעו איפה הוא גר ובאו במיוחד לביתו, רצחו אותו ואת בנו ניצן, יחד עם עוד מספר קרובי משפחה שחיו ביישוב שלו - כפר עזה.

אספר לך על חבר נוסף שלי - אבשלום הרן - אבשל. הוא ניהל ארגונים כלכליים ענקיים, עם מחזורי עסקים של מאות מיליוני דולרים. אבשל ואשתו שושן גרו בקיבוץ בארי הסמוך לגבול עזה. שושן הרן הקימה את ארגון Fair Planet שנלחם ברעב במדינות מתפתחות ופעולתה הצילה מאות אלפי בני אדם ברחבי העולם, ממוות ברעב. אבשל נרצח ב 7.10 ושושן ביחד עם בתה ושני נכדיהם נחטפו לעזה.

יכולתי לכתוב גם על עוד עשרות חברים שנפגעו, רננה ששני בניה נחטפו, שחר שנרצח כשניסה להגן על פצועים במרפאה בקיבוצו, אילן שנהרג כשהגן על ילדים וקשישים, איילת המחנכת הנערצת שנרצחה עם מני בעלה ועל רבים נוספים... עשרות רבות של חברים איבדתי, 1,400 ישראלים נרצחו בבוקר שבת אחד, חג שמחת תורה.

בשיחתנו, הצעתי שתבוא לבקר אותנו, לראות במו עיניך ותנסה להבין. אמרת לי שאתה לא יכול, כי מסוכן בישראל.

אתה צודק, מסוכן בישראל. עשרות רקטות ולפעמים מאות, נורות עלינו מדי יום. הן נורות על ידי החמאס, חיזבאללה, הג'יהאד האסלאמי ואיראן. אבל אף ישראלי לא יסכן את ביקורך כאן.

אם היו יורים על העיר שלך עשרות טילים מדי יום, אלפי טילים בשנה, מה היית עושה? אם היו רוצחים עשרות חברים אישיים שלך, כיצד היית מגיב?

אני לא יודע כיצד היית מגיב אם היו רוצחים 1,400 אזרחים בני עירך, אבל אני יודע מה אני הייתי עושה אם זה היה קורה אצלך. הייתי מארגן מיידית משלחת סיוע, הייתי מגיע בעצמי בראש המשלחת ומגיש עזרה, הייתי מחבק אותך ונותן תמיכה... הייתי פועל מתוך משמעותו העמוקה, הבסיסית והאנושית של המושג "ברית ערים תאומות". כי ברית משמעותה היא שבשעתו הקשה ביותר של בן בריתך, אתה נחלץ לעזרה ומושיט ידך לתמיכה.

מה לא הייתי עושה? לא הייתי משעה את היחסים עמך בגלל שבחרת להגן על עצמך. לא הייתי משעה את היחסים גם אם הייתי בטוח שאתה טועה. הייתי מדבר, מנסה לחבר, לשכנע, לעזור למצוא דרכים נוספות. זו המנהיגות שהייתי מצפה לה ממך, זו החברות שאני מאמין בה, זו המשמעות של ברית ושל שותפות.

הצטערתי לגלות שבחרת אחרת.
באכזבה גדולה,

שלך,

גיל לין

ראש המועצה האזורית מגידו